Шарль Леконт де Ліль

Слони

Перекладач: М.Драй-Хмара

Пісок, рудий пісок, як море те безкрає,
застиг в розпеченім, гарячім логві й спить,
а сонне марево хвилюється й тремтить
над мідним обрієм, де чоловік блукає.

Навколо мертвий сон. Наївшись, прилягла
левиця в глибині нагірної печери,
а там, під пальмами, що знають їх пантери,
жирафа воду п'є з ясного джерела.

Не прошумить і птах в оцім повітрі млявім,
де сонце-велетень пливе в височині;
лиш іноді боа, пожалений у сні,
повернеться й блисне линовищем яскравим.

Палає обшир весь — огненний водограй.
І ось, як спить усе в пустелі цій безхмарній,
брижнасті велетні, мандрівники забарні,
серед пісків слони ідуть у рідний край.

Зростаючи здаля, немовби скелі темні,
бредуть вони, руду піднявши пилюгу,
а щоби вірного не загубить шляху,
лишають в дюнах слід їх ноги претовстенні.

Попереду ватаг старий. Як та кора
на дубі віковім, його пошерхла кожа;

на брилу голова стовбовата похожа;
горбатіє хребет, крутий, немов гора.

І без угаву йде він кроками важкими,
на оці маючи для всіх мету одну,
і, залишаючи позаду борозну,
за патріархою слідкують пілігрими.

Стуливши хоботи, простують без вагань;
підняті вуха їх, та очі їх закриті;
кругом дзижчать, гудуть рої жалких москітів,
які летять на дим од їхніх парувань.

Та що їм мухи ці, що нестерпуча спрага
і лютий біль в хребті від сонячних бичів?
Вони про рідний край химерять, ідучи,
про фігові гаї, де жде спокій, розвага.

Вони там річку вздрять серед гірських верет,
де плавають в воді й ревуть гіпопотами
й куди при місяці вони, мов білі плями,
спускались воду пить, топтати очерет.

І гурт мандрівників відважних все чвалає...
Он він як рисочка поміж сипких пісків!
І безгоміння час в пустелі знов наспів:
вже череда слонів за обрієм зникає.